

Aandacht voor vernieuwing en diversiteit

1 juni 2017 - Een jaar geleden startte Sanne Scholten als directeur van het LKCA. Ze sprak toen de ambitie uit het LKCA door te willen ontwikkelen naar een opener en vragender instituut. Hoe is het een jaar later?

Het LKCA moet met de voeten in de klei, zei je vorig jaar. Hoe ben je te werk gegaan?

‘Het LKCA is beschouwer van de sector, verbinder en aanjager. En natuurlijk betekent dat dat je soms met een zekere afstand naar de sector kijkt. Maar voor mij betekent dat boven alles dat we ook midden in de sector moeten staan. Als we echt van waarde willen zijn voor professionals, dan moeten we hen kennen, weten wat hen beweegt en waar ze tegenaan lopen. En niet alleen in de Randstad.

Dus ik ben het land ingegaan, van Groningen tot Zeeland en Limburg. En overal heb ik kennis gemaakt met mensen op scholen, bij theatergezelschappen, musea, gemeenten en provincies. In die gesprekken heb ik vooral geluisterd en gevraagd ‘Wat beweegt je? Wat heb je nodig? Kunnen wij daar een rol in spelen?’ Ik kreeg positieve reacties en heb verrassende en open gesprekken mogen voeren. Mensen durfden ook gewoon tegen mij te zeggen wat ze graag anders zouden zien. Dat vind ik ontzettend waardevol. Ik blijf dus ook het land ingaan. Dat stopt niet na een kennismakingsronde.’

Wat heb je meegenomen?

‘Wat me echt opviel is dat mensen niet weten dat ze ons altijd kunnen bellen of mailen met hun vragen. We moeten dus beter communiceren dat je ons als ‘helpdesk’ kunt bevragen voor alles wat met cultuur op school of in de vrije tijd te maken heeft. Weten we zelf het antwoord niet, dan weten we wel welke andere organisatie je verder kan helpen. Ik wil iedereen uitnodigen hier gebruik van te maken. Intern zorgen we ervoor dat we vragen snel kunnen beantwoorden en vooral ook kunnen analyseren. Want als we over bepaalde thema's veel vragen krijgen, moeten we daar iets mee. Bijvoorbeeld kennis ontwikkelen of de beschikbare kennis beter vindbaar maken.

Zo hebben we op onze site nu feiten en cijfers gebundeld. Dat was een van de vragen die vaker terugkwam: inzicht in concrete cijfers en feiten over de sector. Denk aan het aantal scholen met een cultuurcoördinator of het aantal centra voor de kunsten in Nederland. Heel praktisch voor beleidsmakers en professionals.’

Waar liggen je ambities voor de toekomst?

‘Onze ambities zijn groot. Een van onze prioriteiten is aandacht voor vernieuwing en diversiteit. Cultuurbeleid richt zich nu vaak nog op de traditionele kunsten. Niet iedereen voelt zich daar thuis. In de samenleving - en dus ook in ons vakgebied - vindt ondertussen ontzettend veel vernieuwing plaats. Daardoor verschuiven ook de grenzen van ons vakgebied. Zo begeeft veel jongerencultuur zich op de grens van professionele kunst en amateurkunst. Dat onderscheid bestaat daar niet, althans niet op de manier zoals we dat in traditionele geïstitutionaliseerde kunstvormen kennen. En dat wat niet geïstitutionaliseerd is, is meestal ook minder zichtbaar voor bijvoorbeeld beleidsmakers. Wij vinden het belangrijk om dat zicht wel te hebben. Dus zoeken wij actief onze eigen blinde vlekken op.

Zo hebben we het initiatief genomen voor de ‘Basis voor Cultuurparticipatie’, een traject waarin we een visie ontwikkelen op hoe cultuur in de vrije tijd er in 2030 uit moet zien. Dat traject doen we nadrukkelijk niet alleen. We ontwikkelen de visie samen met partijen uit het veld. En als die gezamenlijke visie er is kunnen we ook weer met zijn allen aan de slag om die visie in praktijk te brengen. We zijn begin mei gestart en krijgen er erg positieve reacties op. Dit soort initiatieven zijn nodig voor een toekomstbestendig cultuurbeleid én om die 6,4 miljoen Nederlanders die aan kunst en erfgoed doen goed te kunnen ondersteunen.’

Foto: Lilian van Rooij